

[Kim Behnke]

Økonomiministeren redegjorde for lidt siden for, at der ikke var brug for flere planer for at få løst statsgældsproblemet, men at det handlede om at føre en økonomisk politik. Jo tak, men lige så vel som det er meget rart at have en finanslov som budget, så man ved, i hvilken retning man bevæger sig, så kunne det også være rart, om regeringen gjorde, som vi anbefaler i dagsordenen, nemlig fremlagde et budget for, hvordan vi får gælden afviklet. Hvis det støder økonomiministeren at bruge begrebet plan, ændrer vi gerne det ord til budget for, hvordan vi får afviklet gælden.

Det, vi skal kunne se, er, hvor stor en del af gælden man ønsker at vækstbidraget skal kunne afvikle, hvor stor en del af gælden der skal afvikles som følge af besparelser, og hvor stor en del af gælden der skal afvikles som følge af privatiseringer. Det er nemlig de tre eneste måder, der findes til at få gælden nedbragt.

Vi har fra Fremskridtspartiets side ofte og indtrængende argumenteret for, at man skulle bruge den mulighed at gå ud og hente engangsindtægter til staten og bruge dem til engangsudgifter, nemlig til at afdrage på gælden. Men gang på gang har man valgt at bruge de privatiseringsprovenuier, som er opnået, til i stedet at finansiere driften, noget, som i øvrigt ud fra en økonomisk betragtning er særdeles betænkeligt.

Derfor er vores appel fortsat, at man i langt, langt større og mere massiv målestok, end man hidtil har gjort, benytter sig af muligheden for at opnå nogle privatiseringsprovenuier, som kan bruges til at afdrage på statsgælden.

Jeg skal gentage et synspunkt, jeg fremførte tidligere i debatten, nemlig at man også bruger den mulighed, man har for meget mere aktivt at udøve arbitragevirksomhed over for den del af statsgælden, der vedrører den udenlandske gæld.

Endelig må vi erkende, uanset hvordan vi skruer debatten sammen, at en reduktion af den offentlige sektor, en reduktion af det offentlige udgiftspres, er det, der skal vende det årlige driftsunderskud til et driftsoverskud, så der er nogle penge til at betale tilbage med.

Så kan man sige, at det står Fremskridtspartiet og råber ud i salen, og hvad får man ud af det? Det, vi glæder os over, er, at der er flere og flere økonomer, som erkender, at lige præcis den recept, vi har, er den eneste rigtige.

Jeg var så frimodig i starten af debatten at indlede med et citat fra bogen »Skatter uden velfærd«. Jeg skal derfor også slutte med at henvise til, at netop den bog, »Skatter uden velfærd«, i afsnit 3,6 på side 71 under overskriften »Kan man slippe af med gælden?« peger på, at der kun er de nævnte elementer, nemlig øget aktiv arbitrageindsats, privatiseringer, offentlige besparelser og så i øvrigt vækst i samfundet. Det er de ingredienser, der skal til, hvis man skal have statsgælden afviklet nogen sinde – hvis det overhovedet er muligt.

Vi synes, debatten i dag er kedelig, ikke så meget for Fremskridtspartiet, men mere af hensyn til de børn og børnebørn, der skal trække med det tunge læs, det er at betale renter og rentes rente af det overforbrug, vi har haft i disse år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 35 af Kim Behnke (FP) (se foran) forkastedes, idet 7 (FP) stemte for, 102 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 243:

Forslag til lov om ændring af skattekontrolløven og forskellige andre skattelove. (Selvangivelsesreform).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 12/3 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Anne-Marie Meldgaard (S):

Da vi for få år siden havde forhandlingen om det såkaldte oplysningskort, meddelte Socialdemokratiet, at vi var imod en så uoverskuelig ordning. Den skulle gælde i så kort tid. Vore værste anelser om vanskelighederne med at gennemføre de mange administrative funktioner viste sig at holde mere end stik. Befolk-

[Anne-Marie Meldgaard]

ningen er blevet besværet med hele tiden at skulle finde ud af nye systemer.

I Socialdemokratiet mente vi, at det var værd at bruge bare nogle af de kræfter, som er medgået til oplysningskortproceduren, på at planlægge og gennemføre ordningen med en egentlig fortrykt selvangivelse. Så havde vi sikkert kunnet få den lidt før, og vi havde undgået megen forvirring og et stort ressourcespild.

Som eksempler på emner, som det havde været værd at rette op på langt tidligere, er en række af de forslag, der først nu rejses med henblik på styrkelse af indberetningspligten. Det gælder markering af ubetalte forfaldne renter, bedre styr på rentefradrag på fælleslån og nu omsider medtagning af realkreditinstitutionernes renteoplysninger i indberetningspligten. Disse initiativer støtter vi.

Afslutningsvis skal jeg bede ministeren oplyse her i salen, hvor meget det i sin tid blev oplyst over for Folketinget at der skulle spares i anledning af indførelse af oplysningskortet. Vil ministeren også fortælle, hvad det reelt har kostet?

Med disse ord anbefaler Socialdemokratiet lovforslaget til vedtagelse.

Pernille Sams (KF):

Da vor ordfører, hr. Aagaard, ikke kan være til stede, skal jeg give Det Konservative Folkepartis opbakning til dette lovforslag.

Vi er tilfredse med den forenkling af vores selvangivelsesprocedure, der ligger i afskaffelsen af oplysningskortene, som er hovedelementet i forslaget. Der er for os ingen tvivl om, at afskaffelsen af oplysningskortene, som halvanden million skattepligtige borgere modtager, i sig selv er en væsentlig forenkling, idet man nu fremover kan nøjes med at godkende den fortrykte selvangivelse eller korrigere den og umiddelbart derefter sende den til skattemyndighederne. Hvis man ydermere gør det hurtigt, vil man også fra myndighedernes side fremover kunne udskrive årsopgørelserne løbende, således at der er belønning for dem, der reagerer hurtigt på modtagelsen af selvangivelsen.

Med hensyn til de frister, der er nødvendige for at gennemføre denne forenkling, kan vi tilslutte os, at det nu bliver lovfæstet, på hvilken dato vore virksomheder senest skal indsende indberetning til skattemyndighederne.

Det er også en rimelig frist, man efter vor opfattelse har fastsat for indsendelsen af selvangivelsen fremover, nemlig 1. maj, for at sikre, at alle i god tid modtager deres årsopgørelse for eventuel udbetaling af overskydende skat eller indbetaling af restskat, hvor fristen fortsat er 1. juli.

Afslutningsvis skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne med tilfredshed notere, at der her sker en administrativ forenkling, og at vi sidst, men ikke mindst, styrker vore skatteborgeres retssikkerhed.

Peter Brixtofte (V):

Det er ganske enkelt et knagende godt forslag. Det betyder, at skatteyderne får det langt bedre, og at skattemyndighederne får det langt nemmere. Oplysningskortet er i dag kun årsag til forvirring. Skatteyderne kan ikke forstå, at de modtager det, før man har alle oplysningerne. De render skattemyndighederne på dørene og stiller spørgsmål, og ingen har rigtig noget ud af det. Derfor er det en meget klar forenkling både for skatteborgerne og for skattemyndighederne, at man afskaffer oplysningskortet.

Alle de øvrige forslag, som vil gøre det enklere, kan Venstre også tilslutte sig. Vi håber derfor, at vi hurtigt kan få det gennem udvalget.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg synes, det var en flot melding, hr. Peter Brixtofte kom med. Jeg vil bare gerne spørge, om hr. Peter Brixtofte kan fortælle mig, hvorfor man i sin tid indførte oplysningskortet.

Jens Thoft (SF):

SF er skeptisk, men principielt positivt indstillet over for lovforslaget. Ideen ser meget god ud, men, men, men spis nu bare lidt brød til! Kan det nu lade sig gøre at få virksomhederne til at indberette renter og løn osv. inden den 20. januar? Det er en meget kort frist.

Hvis vi tager skattevæsenets egne frister, hvornår har skattevæsenet så i år været i stand til at udsende selvangivelsen til skatteyderne, altså S 10-selvangivelsen? Det var man ikke i stand til før engang midt i februar. I Århus Kommune blev selvangivelsen udsendt efter den 10. februar. Selv om skattefar altså har

[Jens Thoft]

vidst, at der var en selvangivelsesfrist, selv om skattefar har vidst, at der skulle udsendes selvangivelser, har skattefar ikke engang midt i februar været i stand til at udsende skemaerne.

Så er det, jeg spørger: Er det så ikke meget at forvente, at især de mindre erhvervsdrivende, som ikke kører på edb eller MultiLøn, eller hvad det hedder, skal kunne nå at blive færdige med korrekte opgørelser – for det er det, det handler om – til den 20. januar? Enhver, der har med de mindre erhvervsdrivende at gøre, ved, at der er ganske meget bøvl allerede i dag med at opfylde de frister, som findes for så vidt angår lønindberetninger. Nu gør man dem endnu kortere; det betyder efter min bedste opfattelse, at mange opgørelser vil blive udskrevet med fejl, som efterfølgende må korrigeres.

Jeg synes, det er et problem, og jeg synes, ministeren skal være opmærksom på de meget korte tidsfrister. Jeg har altid opfattet den *fortrykte* eller *fortrykte* selvangivelse som det, den var: fortrykt, et bureaukratisk omsvøb. Så principielt er SF naturligvis for forenklingen. Men jeg ser altså en række risici for, at proceduren blot vanskeliggør udsendelse af korrekte opgørelser. Nu er ministeren advaret, og der har ved ministerens skæg været utrolig mange fejl.

Mange har snydt sig selv, det ved enhver, men endnu flere er sluppet godt fra alt for store fradrag på grund af bestandigt ændrede regler. Et lille, men godt eksempel fra det virkelige liv er, at tidligere var det sådan, at havde man en konto i f.eks. et stormagasin, som kunne være Magasin – det er ikke nogen reklame, men hvis man havde en sådan konto – skulle man anføre renterne i en speciel rubrik på oplysningskortet eller på den efterfølgende selvangivelse. Det blev så ændret, således at disse foretagender fik pålagt indberetningspligt, så det nu gik direkte ind på selvangivelsen. Men mange mennesker fortsatte efter skemaet fra sidste års selvangivelse med at plote renteudgifter af den pågældende type ind på selvangivelsen, og det var der ingen til at tage sig af, for ministeren har jo fyret dem, der skulle kontrollere.

Tidligere skulle renterne altså skrives på selvangivelsen; det skal de f.eks. for Magasin-kontoen ikke længere. Men på det halvgrå finansieringsmarked skal en lang række af renterne fortsat skrives på selvangivelsen, og det

giver en lang række problemer. Nogle af dem løser ministeren nu, fordi man begynder at lave indberetningspligt også for disse, og det mener jeg er en god idé.

Det sidste, jeg vil sige, er, at ministeren i sit forslag fastsætter, at skatteyderne skal have deres selvangivelse senere og skal indsende selvangivelserne tidligere, end de skal gøre i dag. Så får jeg – og nu ved jeg godt, at jeg taler lidt for min egen syge moster – så får de professionelle altså kortere tid at udføre arbejdet i. De vil i hvert fald næppe opfatte reformen som en lettelse.

Et sidste eksempel: I skatteretssikkerhedsredegørelsen, som Kommunernes Landsforening og Foreningen af Danske Skatteankensmedlemmer netop udsender i disse dage, skriver skatteministeren i en artikel, og jeg citerer fra redegørelsens side 10:

»Det skal være muligt at stå imod ønsker om ny lovgivning, hvis denne alene kan gennemføres ved en udstrakt brug af edb, sagkyndig ekspertbistand og andet, der ikke levner den almindelige skatteyder en chance.«

Det lyder kønt, men forslaget her opfylder med sikkerhed ikke disse kriterier. Udstrakt brug af edb f.eks. til lønkørsler vil være nødvendig, og de mindre erhvervsdrivende vil altså være nødt til at gå over på edb til deres lønninger, for ellers vil de ikke have nogen jordisk mulighed for at overholde disse meget stramme tidsfrister.

Endelig undrer vi os over, at ændringen koster så meget i engangsudgifter. Jeg har ministeren alvorligt mistænkt for, at den kreative bogføring, som nu er stoppet af Rigsrevisionen, løser ministeren ved nu at smugle budgetforhøjelser ind ved at overvurdere udgifterne ved omstillingen, ikke bare i dette, men i samtlige sine forslag.

SF vil med skepsis, men dog positivt gå ind i udvalgsarbejdet.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet er positivt over for skatteministerens lovforslag. Vi er positive over for alle tiltag, der går i retning af at lette byrden for skatteyderne, også de administrative ting.

Men vi vil gerne spørge skatteministeren, hvorfor man bliver ved med at lave alle disse fortrykte skemaer. Det er ikke så galt, når en skatteyder får et fortrykt skema; det værste er,

[Ole Donner]

at der kommer 6-8 sider vejledning om, hvordan man skal udfylde det pågældende skema. I dag kender man jo alle skatteydere; man ved, om de bor i eget hus eller de bor i lejlighed; man ved, om de gifte eller ugifte. Hvorfor i alverden skal de have alle disse rubrikker til gennemlæsning, som de overhovedet ikke har brug for? Hvorfor bruger man ikke moderne teknologi noget mere inden for skattevæsenet? Man kunne nøjes med at udskrive det i et brev til den pågældende med oplysning om, hvilke oplysninger man har på den pågældende skatteyder, og så kan skatteyderen svare, hvis der er ting, der skal rettes.

Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om han er bekendt med det nye forslag, treien'eren, som kommer fra skatteankenævnene og revisorerne. Jeg mener, vi er kommet så langt nu, at vi må til at forenklesystemet. Det er urimeligt, at folk skal have en jurist- eller revisoruddannelse for at udfylde et ganske almindeligt skema, som kommer fra skattevæsenet.

Jeg mener, ministeren bør lade dette forslag behandle meget grundigt i udvalget. Såfremt vi ikke bliver færdige med det før sommerferien, så lad os vente med at vedtage det til efteråret, således at vi får mulighed for at gå det grundigt igennem. Jeg mener, tidspunktet er inde til, at man nu virkelig forenkler disse ting og bruger den teknologi, der er til rådighed, hvorved man kan nøjes med at tilstille skatteyderen de spørgsmål, der er relevante for den pågældende.

Elisabeth Arnold (RV):

Man kan ikke andet end tilbageholde et lille smil, når man ser, at dette her skal være en reform. Jeg må sige, at inflationen har grebet om sig, om ikke i det økonomiske liv så i hvert fald i brugen af ord.

At dette skulle være en selvangivelsesreform, er altså nu et faktum, og vi fra Det Radikale Venstre kan støtte denne reform. Når man vil være en stor skattereformator, skal man altså indføre et oplysningskort og så et par år efter afskaffe det igen; så er den reform klaret. Det synes jeg er udmærket, hr. skatteminister. Vi skal nok tilslutte os lovforslaget så hurtigt som muligt. Vi synes, det er en fornuftig idé.

Kofod-Svendsen (KRF):

Som den sidste ærede ordfører har også jeg bemærket ordet reform, og jeg kunne have lyst til at gøre mange semantiske overvejelser over, hvilke kriterier man i grunden kan og bør opstille, før man taler om en reform.

Jeg er kommet til den konklusion efter at have læst forslaget, at man så ikke behøver at opstille ret mange kriterier, før man kan sige, at her foreligger en reform. Det siger lidt om, hvordan ordenes indhold kan blive ændret gennem tiden, hvordan alt – næsten det at rette et komma – kan ende med at blive en reform. Det er en interessant semantisk overvejelse.

Når dette er sagt, vil jeg gerne sige, at den reform, som der er lagt op til her, kan mit parti godt tilslutte sig. Vi tror ikke, det får en skelsættende betydning inden for den danske skattelovgivning eller administration, men vi synes, at det, der siges her, er rimelig hensigtsmæssigt, og denne hensigtsmæssighed vil vi gerne bidrage til ved at tilslutte os.

Jeg mener ikke, at denne reform vil nødvendiggøre de mange og dybtpløjende udvalgs møder i Skatteudvalget, men måske tager jeg fejl, så også denne reform vil nødvendiggøre indtil flere samråd osv. Fremtiden må afsløre det, men vi er velvillige over for reformen.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne understrege, at allerede i 1988, da vi vedtog princippet om den såkaldte fortrykte selvangivelse, blev det gjort klart, at den – og det vil jeg godt kalde en reform af selvangivelsen, som dengang blev besluttet – skulle gennemføres i to trin. Første trin tog vi i 1988, og nu lægger vi op til at gennemføre andet trin.

Hvad er filosofien i selvangivelsesordningen, sådan som den blev indført i 1988? Filosofien var simpelt hen at komme væk fra det gamle umyndiggørende og formynderiske system, hvor vi havde en selvangivelse med gule felter. Jeg tror, at alle kan huske, hvordan den gamle selvangivelse så ud. Det var selvangivelsen med gule felter, der blev sendt ud i januar måned, og så blev skatteyderne bedt om at udfylde selvangivelsen og underskrive selvangivelsen undtagen lige præcis de gule felter.

De gule felter dækkede over, at her havde skattevæsenet nogle tal, men den stakkels skatteyder vidste ikke, hvilke tal der gemte sig bag de gule felter. Det var det formynderiske og umyndiggørende system: Man bad skatteyder-

[Skatteministeren]

ne skrive under på en selvangivelse, uden at de egentlig vidste, hvad det var for tal, de skrev under på, for der var bare nogle gule felter og ingen tal.

Det var oven i købet sådan, at hvis skatteyderen formastede sig til at skrive sine egne tal i de gule felter, så tog skattevæsenet sig overhovedet ikke af det. Det blev bare overtrumfet af edb-systemerne.

Det gjorde vi op med i 1988, hvor vi indførte en ny selvangivelse, hvor vi sagde, at det skal frem i lyset, hvad skattevæsenet har af tal om os. Alle de tal, som skattevæsenet har registreret om borgerne, skal frem i lyset, de skal trykkes på selvangivelsen. Og den selvangivelse, vi sender ud, er så ikke en selvangivelse med anonyme gule felter. Nej, det er en selvangivelse, hvor alle de tal, der er registreret om os, står klart og tydeligt og skatteborgeren kan kontrollere, om skattevæsenets tal er korrekte.

Hvis skattevæsenets tal er fyldestgørende og korrekte, behøver skatteborgeren ikke at gøre mere.

Hvis skattevæsenets tal er forkerte eller der mangler nogle tal, kan man som borger rette tallene eller føje nye tal til.

Det var filosofien bag selvangivelsesreformen, som den blev gennemført i 1988, og det var virkelig en styrkelse af skatteborgerens retssikkerhed.

Men ved den lejlighed blev der stillet det krav, at der skulle være sikkerhed for, at årsopgørelsen kunne komme ud til borgeren inden sommerferien. For at sikre dette indførte vi som et tilbud oplysningskortet, som blev sendt ud i januar måned, og så sagde vi til skatteyderne: Hvis I vil være sikre på at få en årsopgørelse inden sommerferien, kan I udfylde oplysningskortet, men hvis I i øvrigt er ligeglade, kan I lade oplysningskortet ligge. Det var frivilligt.

Jeg vil gerne sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at skatteyderne har ikke opfattet det som mere besværligt, end at 75-80 pct. af alle har benyttet dette frivillige tilbud, oplysningskortet, som jo er en meget, meget simpel blanket. Det er faktisk sådan, at 75-80 pct. af skatteborgerne har benyttet dette oplysningskort. Det har altså været en stor succes i den tid, det har fungeret i. Men vi sagde allerede dengang, at dette oplysningskort kun skulle fungere, indtil vi havde fået teknikken sådan på plads,

at vi kan nøjes med at sende den fortrykte selvangivelse ud. Det er den situation, vi nu er nået frem til her i 1992.

Der er to nye forhold, som gør, at vi nu kan droppe oplysningskortet. Det første er, at vi har fået tilføjet flere områder, hvor der er automatisk indberetningspligt. Et af de markante er, at vi har fået indberetning af faglige kontingenter.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg var betænkelig ved at gøre det, men det har baggrund i, at jeg mener, at det rigtige er at afskaffe fradragsretten for faglige kontingenter, og jeg var bange for, at ved at indføre indberetningspligt for faglige kontingenter ville vi snarere befæste fradraget frem for at åbne mulighed for at få det afskaffet.

Men samtidig var det regeringens synspunkt, at hvis vi skal have disse fradrag for faglige kontingenter, er der klart en administrativ forenkling i at gøre det indberetningspligtigt. Der er også noget retssikkerhedsmæssigt fornuftigt i det, og det er så det, der er sket. Det er altså den ene ting, der har muliggjort, at vi nu kan komme af med oplysningskortet; det er, at området for automatisk indberetning er blevet udvidet.

Den anden grund er, at vi i Told- og Skattestyrelsen nu er blevet overbevist om, at edb-teknikken kan klare at rykke forskellige indberetningsfrister frem for de indberetningspligtige. Disse ting tilsammen gør, at vi nu kan skrotte oplysningskortet og lave den forenkling for skatteyderne, det er, at rigtig mange skatteydere nu kun hører fra skattevæsenet én gang, nemlig i april måned, når der kommer en selvangivelse. Den indeholder alle de tal, som skattevæsenet har om os. Hvis tallene er korrekte og fyldestgørende, er det samtidig en årsopgørelse, og så behøver man ikke at foretage sig videre. Det er et kæmpemæssigt fremskridt administrativt og retssikkerhedsmæssigt, og derfor er jeg glad for den positive modtagelse af lovforslaget, der har været.

Jeg skal kun sige til hr. Jens Thoft, at hr. Jens Thoft forhåbentlig er opmærksom på, at dette forslag giver besparelser. Det er rigtigt, som hr. Jens Thoft siger, at der er nogle engangsudgifter – det er der jo altid, når man lægger edb-systemer om – men den langsigtede besparelse på dette er 14 mio. kr. om året og en arbejdsmæssig lettelse alene i den statslige

[Skatteministeren]

told- og skatteforvaltning på 12 årsværk. Så hr. Jens Thofts antydning af, at sådan et lovforslag blev brugt til at smugle penge ind i Told- og Skattestyrelsen, må jeg på det kraftigste tage afstand fra. Det er et spareforslag, det er et forenklingsforslag, det vil jeg gerne understrege over for hr. Jens Thoft.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg erindrer som ordfører om det, der altså kaldes første etape af selvangivelsesreformen, vores diskussioner her i salen i den meget korte samling, vi havde efter valget i 1988. Da havde vi lejlighed til at drøfte, hvad det egentlig var, vi lavede i denne første etape.

Vi spurgte ministeren, og jeg kan huske, at også dengang var svaret, at man ville styrke borgernes retssikkerhed. Vi havde allerede dengang en diskussion om, hvad den dér retssikkerhed dog var for noget, for det, man mest kunne tolke denne første etape af »reformen« som, mere var et spørgsmål om, at man ville forøge borgernes usikkerhed – ikke retssikkerhed eller retssikkerhed; man ville forøge borgernes usikkerhed.

Det blev illustreret af – og vi kunne høre det igen i dag – at skatteministeren argumenterede for, hvad det var, der var så fremragende ved selvangivelsen, sådan som den blev omlagt i 1988. Jo, disse modbydelige gule felter, som man ikke skulle udfylde, dem ville man nu heller ikke komme til at se for sine øjne. Det var ikke sådan, skatteministeren sagde det; han syntes, de var ubehagelige, de her gule felter, for de forvirrede mange mennesker, og så måtte man finde på noget, der var mere håndterligt for den enkelte skatteyder. Og så var svaret – og det synes jeg er et forunderligt svar – at fjerne dem, sådan at skatteyderne nu end ikke havde vejledningen om, at der altså er nogle felter, hvor skattevæsenet mener at have oplysningerne!

Så sendte man i stedet – og så kaldte man det oplysningskort i stedet – et oplysningskort ud, hvor der kun var hvide felter, og bad den undrende skatteydere om at oplyse suppleringer til skattevæsenets tal, suppleringer til noget, skatteyderne ikke anede hvad var. Det kaldte man første etape af en reform.

Jeg synes, skatteministeren skylder os et bedre svar på, hvorfor det var nødvendigt at lave to etaper.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det var på sin vis fornøjeligt at høre en skatteminister, der i den grad er i opposition til sin egen administration. Man må have to hoveder at tage sig til, hvis man skal kunne forstå det helt.

Ministeren svarede imidlertid ikke på det, der er min store bekymring ved forslaget: Kan de stramme tidsfrister, som er lagt op, overholdes? Fordi der er så stramme tidsfrister, vil mange erhvervsdrivende – fordi de ikke har fået det stemt fuldstændigt af – få indberettet fejlagtige lønangivelser, som efterfølgende, når regnskabet bliver udarbejdet, bliver fundet og korrigeret. Vil det ikke betyde, at der kommer mange ukorrekte årsopgørelser ud til skatteyderne?

Ministeren har jo lovet, at disse opgørelser kommer ud, så snart folk har tilbagesendt den dér forrykte – fortrykte – selvangivelse. Prisen for en meget hurtig tilbagesendelse, som jeg har forståelse for, og som jeg synes kan være meget fornuftig, vil den ikke være, at mange af dem vil være forkerte?

Altså: Kan man overholde de frister, og vil det, at man fremrykker tingene, som det foreslås, ikke betyde, at der kommer mange fejl i de endelige opgørelser?

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at det har været utrolig forvirrende for både skattevæsenet og skatteyderne at håndtere oplysningskortene. Jeg vil også gerne spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at det har været utrolig ressource- og personalekrævende at gennemføre ordningen.

Ligeledes vil jeg gerne efterlyse svar på mit spørgsmål i ordførertalen om, hvad besparelserne oprindeligt var beregnede til, og hvad det reelt har kostet.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Først vil jeg sige til hr. Jens Thoft, at når jeg har fremsat lovforslaget nu, så er det, fordi vi føler os overbeviste om, at det er realistisk med de strammere tidsfrister. Men jeg vil da gerne sige til hr. Jens Thoft, at jeg synes bestemt, at vi under udvalgsarbejdet nøje skal undersøge

[Skatteministeren]

hver eneste frist, for jeg er helt enig med hr. Jens Thoft i, at det er klart, at ordningens værdi står og falder med, at der også er tillid til, at vi med skrappere frister kan opretholde et rimelig højt korrekthedsniveau – hvis jeg må bruge det udtryk om de tal, der kommer ud. Der er ikke noget ved at sende fortrykte selvangivelser ud, der så er smækfyldte med fejl. Det er jeg fuldstændig enig med hr. Jens Thoft i.

Jeg synes simpelt hen, vi nøje må dyrke hver eneste dato under udvalgsarbejdet, så vi får sikkerhed for det. Men vi føler os altså overbeviste om, at tiden nu er moden til at stramme tidsfristerne op. Vi mener, edb-teknikken kan klare det nu.

Og så til fru Anne-Marie Meldgaard. Jeg skal bare gentage, hvad jeg har svaret én gang: Det har overhovedet ikke været forvirrende. Op til 80 pct. af skatteyderne har faktisk syntes, at oplysningskortet var et godt tilbud. Og så tror jeg i øvrigt, at det i sig selv har været af værdi, at vi nu har ladet være med at ændre grundlæggende i selvangivelsesordningen i 4 år. Jeg gør opmærksom på, at før vi foretog den store ændring i 1988 – det var altså før jeg blev skatteminister – havde der været næsten årlige ændringer i selvangivelsen. Der er ikke noget, der kan forvirre borgerne så meget som årlige ændringer i selvangivelsen. Det er også derfor, vi har ladet gå 4 år, før vi nu tager dette skridt – foruden de grunde, jeg nævnte før. Det tror jeg i sig selv er værdifuldt.

Fru Anne-Marie Meldgaard spurgte så, hvad besparelserne i sin tid var sat til, osv. Nu har jeg ikke lige medbragt de konkrete tal, dem kan jeg levere under udvalgsarbejdet, men jeg kan sige, at konstruktionen var jo den, at kommunerne havde en besparelse som følge af, at selvangivelsesproceduren blev ændret. Staten påtog sig nogle nye opgaver, kommunerne slap for nogle opgaver, og derfor blev der lavet en bloktilskudsoplægning. Men de konkrete tal synes jeg vi skal vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.09

Mødet genoptaget kl. 13.15

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber. (Ændring af prisfastsættelsesbestemmelserne for andele).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 12/3 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Pia Gjellerup (S):**

Jeg havde nær sagt: Som vanligt, når jeg går på talerstolen, går boligministeren; men dér kommer han igen.

Dette forslag er et led i en aftale, som regeringen i foråret indgik med en række partier, deriblandt Socialdemokratiet, om en række boligpolitiske forhold. Aftalen blev ikke så omfattende vedrørende andelsboliger, som vi kunne have tænkt os, men vi syntes, det var godt at komme i gang.

Det, vi gerne ville have haft mere, var spørgsmålet om yderligere opstramning og udvidelse af tilbudspligten. Det havde vi så i øvrigt lejlighed til at diskutere i sidste uge under behandlingen af et lovforslag fra SF. Jeg skal henvise til det, jeg sagde ved den lejlighed. Det forslag var vi meget inspirerede af.

Vi havde ønsket, at vi kunne få bedre hold på overdragelsesproceduren, få diskuteret ventelister og få diskuteret, hvordan andelsbolig-